

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Disquisitionvm Magicarvm Libri Sex

Delrío, Martín Antonio

Mogvntiae, 1624

Sectio III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62472)

duxit ad domum propriam, & eis sororem
reductam ostendit. Et hac vsque ad tempo-
ra nostra permansi. Si quæras, quid de
his sentiam; dicam cum Alb. Magno
& Cantipratense, mihi non liquere. Fi-
eri possent à dæmone Deo permittente:
Sed arbitror in his duobus exemplis,
quoad illud primum procum, & in se-
cundo hæc forte virginem Satanæ par-
tarios fuisse.

SECTIO III.

VLGATIS persuasio est, se-
per in his corporibus assum-
ptis aliquid obuium oculis,
quo deprehendatur dæmoni-
cū esse spectrū, facile crediderim, sic
contingere. Sed puto si maiore potesta-
te non impediatur dæmones, posse
qua velint apparere forma, humanāq;
perfectam, & omni ex parte pulchram,
pulcherrimamq; exhibere. Qualem se
fortassis exhibuit B. Alberto Carmeli-
tæ, à quo crucis signo obiecto fuit fuga-
tus; vt narratur à Ioan. Maria cōpostel-
lano, *initio vite s. Alberti*. Verum solet
ei ob stare Dei voluntas, quæ vt semper
aliquid ad sit, quo detegatur impietas
& impostura; ne quam mortales igno-
rantia iustam excusationem prætexat;
certis animalium formis dæmonia nõ-
dum vti permisit, vt columbe, seu ou-
iculæ, seu agni: forte quod agnus verus
sit Christus Pastor bonus verusque, &
in colūbæ specie Spiritus sanctus solitus
sit apparere, & quia hæc animalia dolo-
carèt, & nullū inferre solèt damnū, vt
docet Tyræus sup. Libentius induit a-
nimalia, in quibus aliqua sunt, quæ me-
rito culpes. Hirci forma seu capri val-
de ei antiqua est: & quia hircus Numen
Ægyptiū est, censet Moyses Maymo,
in ductore dubitantiū iustos Hebræos in
sacrificijs hircū offerre. Et olim Iupi-

A ter Hammon in Hirci forma coleba-
tur, dictus Hammon, quasi Chammon, à
Cham inuentore Magiæ. Hodie etiam
solemne illi, quando pactū expressū in-
ijt, offerre se conspicuū forma virili:
post pactū, quādo adorādus, semper in
forma hirci, vt sibi accidisse fatebatur
Ioann. ille Stapulensis, & obscurius in-
nuitur in confesione Doctoris Edelini
apud Iaquerium, *cap. 4.* & habetur a-
pertissime in sententiæ Auinionensis
breuiculo, quod verbotenus dabo, *lib. 5.*
sect. 15. circ. fin. Aliquando à facientibus
homagium nõ cernitur, vt narrat Me-
ierus *Chron. Flandria anno 1459.* quando
tamen se adorandum proponit, sem-
per id in forma caprarum mariti, &
quidem sædi aspectu, atri, olidique.
Huius rei variæ causæ redduntur. vna,
quoniam ob reuerentiā verbi incarna-
ti, Deus non patitur eum tunc assume-
re humanum schema. Et hoc sensu Se-
bastia. Michael. *schol. 10. Pneumal.* arbi-
tratur ad litteram accipiendum, quod
Apo. 13. v. 4. traduntur impij bestiam a-
doraturi, hoc est Diabolum in bestie
forma. Sed cum bestia illic vocetur ipse
Antichristus, iuxta DD. Hippolytum,
Methodium, Ireneum, Aretham & a-
lios, constat hunc sensum non esse litte-
ralem. Illud verius, quia coluerunt o-
lim diabolum in forma hirci, ideo dæ-
mones, vocari SAHIRIM hoc est pi-
lofos, seu hirtutos, vt solet aliquando
D. Hieronym. vertere, *vide ca. 17. Leuit.*
Et c. 13. Esai. v. 21. Et c. 34. ver. 14. Nam
Sahir, Hebræis, hircus, dicitur, vt Lati-
nis, à pilis & horrore; vnde fors etiam
Satyræ, nomen deductum. Confirmat
Kimchi, in *radicum libro*, dum scribit:
Sahir, vocari diabolum, quia solitus
hirci effugie se conspiciendum præbere
Illud etiam notat Michaelis, *d. Et cap. 17.*
vers. 7. Leuit. LXX. non temere ver-
tisse, *מאראים*, quasi dicant, *Fatuellus*,

vnde

vnde deducta vox Longobardica, *Matou*, litteræ omissione; quos Galli ad verbum vocant, *Folletons*; & alij per abbreviationem, *Follons*, quia risum excitant risu, tripudo, sibilo cātu, &c. quod dæmonem fecisse constat ex vita D. Antonij, & D. Thom. 1. 2. *quæst. 89. arti. 4. in argument. 3.* Ego tamen illud *parabls*, pro vanis potius acceperim; vt respexerint ad *Elilim*, nomen idolorum. Nā idolis sacrificare eo loco prohibetur, hoc est dæmonibus qui vana idolorum specie colebantur.

Alia causa reddi potest, animalis huius salacitas, superbia, & alia vitia, quæ moribus & actionibus suis dæmones studiosè imitantur, vt multis ostendit Remigius, *lib. 1. capit. 24.* Denique hircum seu capram; vt legimus in *vita S. Radegundis lib. 2. quem scripsit Baudomni: Sanctimonialis eius coetanea*; induit, quia hircorum, quia sinistra locandi est caput: sane hac vt plurimum forma adoratur. vt exemplo Edelini Doctoris Sorbonici probat Ganguinus *a.* & alij Torquemada: idque ab antiquissimis Thefei temporibus manasse censet Remigius; equidem prius ex sacris opinor prophetarum testimonijs id deduci posse, in quibus, *Zairin*, vocantur, vt docui. Quando vult familiaritatis & fidei specimè præbere, catti, vel canis sumit effigiem. de catts, quotidiana Lamiarum confessio fidem facit; de cane, Agrippa Cornelius, & Simon Magus, tales nacti paredrios. Si quis aliquo deuehèdus, equum induit, testis de Hadingo Olaus, de Comite Matisconensi, Petrus Clunicensis, & Hugo Floriacensis *b.* si per locum angustum vel rimā subiturus, vel custodibus illufurus, vel pterilio, Musculus, vel mustela sit *c.* Si qui præsentis sint, colloquium impedituri, vel quos velit latere, muscam induit, & partes aurib

A vicinas occupans, quæ vult, infusurrat *d:* si vt gregem læceret, vt læuiat in animantes homines ve; induit lupum: *e* si quos terrere velit aut turbare; vt Gallus gallinæus magnus & ferociens Pachomio, (*Metaphrast. apud Surium mense Maio*) vt coruus aut vultur S. Romualdo, (*Damian. in eius vita*) vt vulpecula vero apparet Hilarion. *f.* vt canis Dunstano [*apud Surium in eius vita mense Maio*]; vt Serpens, Leonardo Corbeiacensi; *g* vt draco, D. Margareta, & Ferd. Gunzalu, Castellæ, Comiti, eiusque exercitui: *h* Si ad malum, specie boni, velit inducere; apparet forma Christi, vt D. Martino apud Seuerum; vel in forma Dei, vt Theodora vidua; vel in forma angeli, vt D. Juliana; Denique formam capit, quæ instituto maxime sit accommodata: &

B

C quia ad omnia fere idonea est humana, hanc vt plurimum effingit, non eodem modo. Scribit vetustus scriptor in vita S. Roberti Abbatis; *Nactè quadam vir sanctus vidit malignum ad chori aditum consistere, & conari quidem sapius ingredi, sed frustra tamen. Habebat formam rustici præcincti, nudus longisq; tibijs ferentis à tergo sportulam, & au pectus lignum fumbus innexum. Cepit porro producto collo circuire chorum, oculos in fratres attente conij. ere si quia posset forstran gratum sibi in aliquo cernere. At viro Dei instantius orante, & fratres à corpore excitante, improbus explorator diu frustra expectans; cum nil se proficere videret, indignabundus ad chorum fratrum conuersorum se contulit: illi quoque cunctos curiose contemplans: si quos videret somnolentos; ca. hmannans spieuit: si noxijs cogitationibus occupatos, mirum in modum tripudians applausit. Tandem inter nouitios reperit iuuenem quendam animo ad illicita euag. ntem, nec nisi solo corpore illic præsentem, immo etiam clandestinam fugam*

D

E

niel. Apul. in Milchia d Ioan. Nider. li. vii. Formica. e Remig. d. cap. 13.

f D. Hieron. in Hilarione. g Marulus lib. 5. c. h Rodericus Sanctus par. 3 Hist. Hist. c. 21.

i Marul. (supr.)

lib. 10. hist. Fran. Torque. dial.; Remig. lib. 1. dæmono. cap. 13.

b Olaus. 3. Per. Clu. de miraculis. Hugo in Chroa. c Cyril. in vita S. D.

meditans, animaduertens igitur illum sua fortis esse, fuscimula apprehensum, in fiscellam suam proiecit, & celeriter inde se proripuit. Cernens id vir sanctus multum pro salute illius anxius & sollicitus, mane diligenter iussit illum inquiri. Sed ille ante auroram vagus & profugus, excusso suauis uero Christi, securus erat inimicam. Adiunctum autem se hominibus sceleratis deditusque latrocinij, non diu post captus est, & capite plexus, miserime è vita excessit. Eodem in Nuptiarum pompa dæmon apparuit calamistratus, procaci vultu, & actiosus, vide Sur. tom. 3. lun. 7. Maximo Rhegiensi apparuit, vna uis & nauæ recens appulsi: Euagrio, ut clericus hæreticus: Macario, semel ut messor, semel ut pharmacopola; Nathanaeli semel ut agazo agens asinum, semel ut feruus lorarius: quæ Marulus & Sabellicus, ex vetustioribus, testantur. k. Apelli apparuit, ut pulchra, & compta, & illecebrosa mulier: sed hic prudenter eum ferro, quod versabat, candente abegit. Sed quantumuis ille velit pulcherrimam hominis similitudinem representare: quæ Dei bonitas est, tantum solet assumere, quam & qualem Deus permittit, teste D. Chrysoft. hom. 4. de Lazaro: & ideo vel ipso inuito fieri videmus, ut qui non obesa nimium membris sint; semper, si attendant, fucum, queant deprehendere. Aut enim se ostendunt dæmones humano corpore atro, illuuioso, squalido, satente, tetro, ac formidabili: saltè obscuro, nigro, fædoso; vultu; naribus vel deformiter finis, vel immane aquilis; oris ritu sparso, profundoque, luminibus valde abditis flammantibusque; manibus pedibusque obucis ac vulturinis, strigosis brachijs eruribusque, & admodum villosis, caprinis etiã vel asininis tibijs: vno vel utroque pede bifido corneoque, interdum & solidungulo, interdum mutilo-

k. Marulus d. ca. 7. Sa bel. lib. 10. exemplar cap. 3. l. Solom. li. 6. c. 28

m. Sebaff. Michael. Pheum. ca. 4. Ty. aus lib. 1. de appar. spiri. ca. 5. Binsfeld. malef. p. 1. aud. 12. R. mig. lib. 1. dem. c. 7. 810. 14. & 13. & lib. 3. c. 10. An. as lib. 3. de Nat. dæmon.

A pede altero, vel utroque demum statura corporis nunquam iustâ ac decora, sed cui semper adlit aliquid insolitæ notæ, & deformitatè prauitatèque dæmonis prodentis. probant ista veteribus recetibusque exëplis alij m: & nos iam multa in medium attulimus. Sane morituris solet maxime terrificæ apparere specie, ut B. Martino apud Seuer. Sulpiti- um: ut Florentio illi, cui visus ore vastam flammam, naribus fumum fundens sulphureum [Blasius Melanesius, in vita S. Ioan. Gualberti.] ut B. Odiloni apud Sur. in eius vita. i. la nua. ut B. Oportune ferociës in specie nigerrimi Æthiopis, capilli & barba stillabât quasi picæ calidam & liquidam, oculi ferrum ignitum & stricuras scintillans. Adelelmus Episcopus in eius vita apud Sur. mense Aprilis. cuius rei ratione Angelus reddidit B. Aichadro, hoc à Deo permitti, ut hic ipse terror tam terribilis visionis expiet in sanctis, si quid adhuc expiandum in illis esset reliquum: ut scribit Fulbertus, in vita Aichadri, apud Sur. mense Septembr.

In hoc assumpto corpore loqui illos posse & solere, testatur omnis antiquitas: quæ & oraculorum ab eis tusorum, & antrorum, quercuum, statuarumque loquentium (de quibus actum alibi) meminim: eoque pertinent etiã caluarie seu capita mortuorum Gëtilium, in quibus dæmones locuti: ut caput filij Polieriti: de quo Phlegon & ex Hierone Alexandrino: caput Publij, de quo idem Phlegon ex Antisthene, caput Gabinij, de quo Plinius Senior b: & cranium Magi, de quo Francisc. Picus c: & alterius Magi, de quo Melchior Flauinus Minorita. d. Sciendum quod omnes vitales actiones dæmonibus natura denegauit, quia proprie carent corpore. & ideo, non magis quam Angeli, putãdi vere comedere, vel bibere potu escæue corpoream

B

C

D

E

lib. de mirabil.

lib. 7. cap. 12.

lib. 7. de pteuot. 10.

li. de lib. tu anima. tum post. obitum.

corpoream: qua de re dubitare (videtur
Origenes dubitasse Dialog. 3. de Chri-
sto homine) vt censet, non philosophi-
cum nec Catholicum est, sed delirium
sequi recentiorum Rabbinoꝝ philo-
sophicum non esse norunt omnes phi-
losophi, & optime probat Tosta, q. 11. in
Exod. c. 7. Catholicum non esse confir-
mat S. S. Tobia 12. ver. 23. Rabbinicum
esse patet ex Auoth Natali, vbi homo
demens, scribit dæmonestria cū homi-
nibus habere communia, edere ac bibe-
re, venere vti & prole gignere, & mor-
tales esse. Quis nō rideat hæc hodie et-
iam inculcari ab homine Caluinista; cui
Tobia liber non est Sacrosanctus? cum
itaque loqui sit actio vitalis, sequitur
loqui cū videntur dæmones, non loqui
proprie, & vitali actione, sed producē-
do sonū in aere humanæ voci similem
& adstantium auribus insonantem, vt
notat Gregoras: ad eum ferme modū,
quo quis artificiose quopiā instrumē-
to; puta tibia vel tuba; sonum vocis hu-
manæ exprimat: vel quo modo cauæ
valles exceptam ac repercussam vocem
articulate admodum recipiunt: vel,
vt, crispī numeratione peccinīs, organa
pneumatica in varios accentus ac to-
nos solum discriminant, *lege si lubet To-
statum in d. c. 7. q. 15.* Sermonem vt pluri-
mum vtūtur, quo regionis illius inco-
læ, vt Pfallus tradidit f. Sed (quod no-
tandum, nam & hinc fucum queas de-
prehendere) vtūtur voce stridula, tubi-
bilante, confusa, obscura, debili, pu-
filla, & quasi ex dolio, vel per testam ri-
mosam; docent hoc Sagarum confessi-
ones plurimæ, apud Remigium g. Po-
test autem diabolus, quando in assu-
pto corpore apparet, videri: & quan-
do loquitur, audiri, à quibus tantum
vult, cæteros vero latere. Idque natura-
liter. Si nempe quoad nonnullos, &
non quoad alios ex parte organi, vel

A
obiecti adferat aliquando impedimē-
tum, vt si medium impediatur ita, vt
per illud species ad oculum vel audi-
tum non perferantur, vel si ipsas simili-
tudines, prohibeat, vel quos latere vult,
in extasim rapiat; ad alios vero, à qui-
bus audiri & videri vult, fiat simula-
chra & sonos libere commutare, & ima-
ginationem eorum ad alia nulla abdu-
cat h.

B
SECTIO VLTIMA.

*Docere denique, vt dæmones
nobis appareant, vel, vt defun-
ctorum animas nobis representent
(quod illi facere reuera neque-
unt) nullo modo licet, immo mortale est
peccatum.* Nam, vt focios vocare non
possumus; quibuscum omnis familia-
ritas nobis est interdicta; docent D.
C
August. 1. & D Thom. Non vult Apo-
stolus. *Nos socios fieri demoniorum & A-*
mice ab illis & precario petere, vel re-
cipere; est in aduersarij castra se recipere,
& transfugere à Christi Ecclesia. Per
modum imperij & compulsionis non
possumus eos adigere, nisi quatenus
sumus ad hoc à Deo delegati per exor-
cisticam dignitatem, in cuius exerci-
tio diuinum imperium operatur l.
D
Denique etiam si liceret, stultum id
foret: quia nihil à dæmone expectan-
dum boni vel utilitatis: nihil boni cō-
fert in homines, nisi matori permixtū
malo; nihil docet, nisi mere curiosum
& fatidicū obsequitur, nisi vt perdat,
& aeterno exitio inuolutos diræ suæ
subdat tyrannidi. Ex his apparitionib.
E
dæmonum oriri posset alicui dubium,
Cur illi antiquis patrib. visibiles appa-
ruerint a deo frequenter, nobis hodie
non iten? Hanc quæstionem olim Sā-
ctus Ioannes Brigintonius proposuit
S Guilhelmo Shlegtholmenli, qui re-
spondit; *Antiquorum patrū animo non sal-*

h Alber. &
Rich. in 2
d. 8. Angl.
q. vnc. de
dæmon.
ar. 4. dub
vlt. Ana-
nias d. li.
3. & alij.

lib. 2. de
doctrin.
Christia
c. 23. &
Tho. 2. 2.
q. 90. art.
1.
1. Corin
10. v. 20.

vide Ty
cæum lib.
1. cap. 15.